

ЖИТТЄ ДЖОРДЖА

ВАШИНГТОНА.

В американській історії Джордж Вашингтон завжди знався як "батько свого народу" — найбільший за всіх великих людей Америки, перший у війні, перший в мирі перший в серйозних землях. Але через те саме турбувати собі справжню людину Вашингтона, єдиний його людський примієтний, її особисті заслуги в історії Америки. Вашингтон належить до П. "героїчної доби", того часу, коли Держави збудовували собі самостійне існування як нації. В той час він займав становище, на якому не тільки мусів провадити і перед весті, але й певен всім народом виступати як його представник і провідник. З його іменем була зв'язана ціла доповідність боротьба за незалежність Америки і коли вона на скінчилася побідою, то, звичайно, перед слідчими поколіннями Вашингтон уявив і себе, як її ті примієти і чесноти, що везуть до побіди. Його імя було повсюди, як легенда, зроблено з його ідеал людського совершенства і наслідування кожну американську школярку; Вашингтон, моваля, ніколи не говорив неправди, — і таке інше. Звичайно, імена всіх великих людей оточені такими ж іншими легендами та Вашингтонова слава опирається на ті оповідання, а на його справжній історичний подвиг і заслуги.

Родився Джордж (Юрій) Вашингтон 22. лютого 1732 року на хуторі у Верджинії, де його діда, переселенець-колоніст з Англії, захопив собі просторий маєток в той час ще військних земель. Батько помер, коли Джорджеві було ще тільки дванадцять літ, і хоч лишень родині 5,000 акрів землі, але земля була ще незагосподарена і матері доводило виховувати та вчити п'ятеро дітей. Навчавшись "у дяка" (в церковній школі) читати, писати та трохи арифметики, п'ятинадцятирічний Вашингтон хотів піти за моряка до англійської флотії, але мати спротивилася, що трохи повнішали він став паравою як "сиріткою" (засиріткою), щоб придати трохи грошей, поки добре до тієї, щоб моти стати господарем на батьківській маєтку. "Землемірний" в той час, в дикім краю і серед воєнних Індій, не було такою легкою штукою, як тепер, але пригодилося. Вашингтону краще ніж він думав, а саме в п'ятирічній війні з Англічанами його знання кра-

ю, доріг, бродів і переходів придало йому у противників прізвисько "ліса". В двадцятирічній війні Вашингтон командовав частинною армією колоніальних військ у Френсизама, які зайняли будинок Огайо, і коли війна в 1759 році скінчилася, він вернувся на свій хутір в Маунт Вернон. П'ятинаціяцять років життя Вашингтон провів там як спокійний і діловий хазяїн, "дженітмен", турбуючись мало чим іншим окрім своїх господарств, яке значно розширив і підніс. На свій час він був одним з найбільш багатих землевласників в Америці і вміряв собі 50,000 акрів землі. Але політичними справами цікавився настільки, що був вибраний членом колоніального зібрання в Верджинії.

Та те спокійне і ділове життя було перерване виразом першим згукм революційного повстання проти Англії. Незадовго до того англійським правлінням накіпало роками і, як виходило, зосередилося коло питання: чи може англійський парламент і правління не накласти своїх податків на Америку, коли Америка не має в ньому голосу і представництва? Поміж іншими колоніальними тажже Верджинія вислала в 1764 році свій протест проти "податків без представництва". Протест нічого не поміг і наважили в 1765 році англійський парламент ухвалив знаменитий "стемп-акт", накладалося податки на всякий папір, що продавався в Америці. Закон той викликав таке загальне обурення, що вже в слідуючому році англійський парламент його скасував, але свого права, щоб збирати податки з американських колоній, не зрікся. В 1773 р. в ступіч з англійським військом в Бостоні пришло до першого кроковороту. В 1774 зібрався перший конгрес усеїх американських колоній. Вашингтон був його членом як оден з представників Верджинії. Про незалежність же ніхто не говорив і які навики були, так тільки в землі портогизи. Американські колоністи вважали Англії і тільки вимагали від себе тих самих прав і волюнтарізму. Про незалежність же ніхто не говорив і які навики були, так тільки в землі портогизи. Американські колоністи вважали Англії і тільки вимагали від себе тих самих прав і волюнтарізму. Про незалежність же ніхто не говорив і які навики були, так тільки в землі портогизи. Американські колоністи вважали Англії і тільки вимагали від себе тих самих прав і волюнтарізму.

Та тепер вже по всіх колоніях як забалакали про війну й незалежність. Колоністи збродилися й організувалися у військові частини. Біля Лексінгтоні і потім біля Конкорд прийшло до перших боїв поміж правильним англійським військом і місцевим колоніальним військом. Вскочили колоніальні конгреси в Філадельфії, які порозкидали колоніальну армію вдержати прикупі до повстання. Боротьба якнебудь систематично і логічно. Для того привагачили до себе команданта — саме Джорджа Вашингтона.

Після того командування почалося і побідою і це важливіше військовою успіхом в Бостоні. З двома тисячами міліціонерів Вашингтон зайняв такі зручні позиції на горах Дорчестер, що британський гарнізон мусів уйти з Бостону і віділати його місто. Та з своєю малою армією він мусів зараз перейти до Нью Йорку, який був гірше захищений. З Нью Йорку Вашингтон поїхав до Філадельфії, де на засіданні конгресу прокламував потребу негайного проголошення самостійності. Як відомо 4-го липня 1776 року була проголошена "Заява Незалежності" і з того дня почалася війна за повну державну самостійність Злучених Держав.

У ті війні Вашингтон проявив себе як оден з найбільш військових генії історії. Правда, він далеко не все побідижав. Навпаки, його несподіванка на таке мало зброєна армія зазнала чимало поразок, навіть дуже тяжких, але саме синальностей й витривалості Вашингтона треба зазначити, що не дивлячись на всі поразки, він не покинув своїх позицій і не признавав себе й своєї справи переможеною. До найбільш військових подвигів Вашингтона рахують його ратувний відворот з Нью Йорку через Нью Джерсі і через річку Делавер, після чого він так-же раптово повернувся, розбив велику британську частину біля Трентону і, все винищивши стрічу, з головними англійськими силами, завдав їм задлим струсом такий удар коло Принстона. Відомий німецький воєновник Фрідріх Великий, говорив про ту кампанію як про найбільш військовий подвиг вісімнадцятого століття. Та після побіди прийшли нові поразки, Англічани зайняли навіть Філадельфії і тяжку зиму 1777 року Вашингтонова армія перебувала в просто розпузливому становищі в Беллі Фордж біля Філадельфії. Та вже з весною її становище почало знов поправлятися.

Переломний момент у війні прийшов аж в 1781 році, коли Вашингтон успів розставити свої війська так, що головна англійська армія генерала Корніса опинилася в Йорктоні з усіх боків оточена. Корніс з цілою армією мусів відступити і побіда для Америки була здобута. У війні це була остання битва, але це два роки затягнулося, поки підписано з Англією мировий договір і можна було розвступити армію. Порука в новій республіці не було, Конгрес довар білизні переїхав, як про крапину, в небагатої й незабезпечений район ширшого, невдовольного, прихилило навіть до бунту. В той час одиниця найстарших і найбільш довірених генералів Вашингтона написав йому листа з пропозицією, щоб дозволено армії проголосити себе королем і з її поміччю замість старого і нездатного республіканського уряду установити свою сильну владу. Ту пропозицію Вашингтон з обуренням відкинув, називаючи її спробою державної зради.

Нарешті мир був підписаний, армія розійшлася по домах і Вашингтон повернувся на свій хутір. Але вже чотири роки він бачив біля свого Філадельфії на становищі передателів конвенції, яка мала скласти федеральну конституцію. Після десятирічної дискусії конвенція була прийнята всіми тогочасними штатами і на основі її конституції треба було вибрати першого президента нової держави. Одночасно з тим був вибраний Джордж Вашингтон. Дня 13-го квітня 1789 року він зложив уряду присягу як перший президент Злучених Держав.

Перед Вашингтоном стало нове завдання — організувати новий уряд: кабінет міністрів, конгресу, федеральних судів і т. ін. Одночасно йому приходило охоронити нову республіку в дужі бурхливих часів нової історії, коли після французької революції всілякі "американські війни одна за одною" Англія ще не зовсім погодилася з згубною своєю американським колоніям і Вашингтону приходило лагодити не одні конфлікти.

Президентом був вибраний дів'ять разів, на всім діт. Коли йому третій раз пропонували кандидатуру, — вибір був зорієнтований, — він рішуче відмовився і оден з нахвалюваних виборами оголосив свою знамениту "прощальну промову" до народу. Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

Вашингтон помер наві 68 грудня 1799 року — вже з почетим іменем "батька нації". Його слава з часом не тільки росла, поки в уні північних колоній він не вийшов до легендарної, надлюдської висоти.

